

ПРОТОКОЛ

№ 179

гр. Пазарджик, 27.03.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Д. П. Бозаджиев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова

Сложи за разглеждане докладваното от Венцислав Ст. Маратилов Въззивно гражданско дело № 20245200500128 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 10:15 часа се явиха:

Не се явява жалбоподателят Г. А. С., редовно призован. За него се явява адв.П. П., надлежно упълномощен да го представлява от първата инстанция.

За ответника по въззивната жалба „Х. К.“ АД, редовно призован, се явява адв.Г. М., надлежно упълномощен да го представлява. Представя се договор за правна защита и съдействие и за настоящата инстанция.

Трето лице помагач И. И. Ш., редовно призован, се явява лично.

Адв. П.: - Да се даде ход на делото.

Адв.М. : - Да се даде ход на делото.

Трето лице помагач Ш.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че няма процесуална пречка по даване хода на делото. За днешното съдебно заседание страните са редовно призовани, поради което и на основание чл.142,ал.1 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

С решение на Пазарджишки районен съд №1324 от 11.12.2023г. постановено по гр.д.№20235220101004 по описа на съда за 2023г., **Е ОТХВЪРЛЕН** предявения от Г. А. С., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул.

„О.“ № 8, ап. 2 против „Х. К.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Пазарджик, ул. „Ш.“ № 2, представлявано от изпълнителния директор В. С. Н., иск по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сума в размер на 8000лв, представляваща невърната заемна сума по договор за паричен заем от 10.05.2021г. ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното събиране на вземането.

ОСЪДЕН Е Г. А. С., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „О.“ № 8, ап. 2 да заплати на „Х. К.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Пазарджик, ул. „Ш.“ № 2, представлявано от изпълнителния директор В. С. Н., разноски за вещо лице в размер на 200 лв. Решението е постановено при участието на И. И. Ш., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „Д. Г.“ № 14, ет. 4, ап. 12 в качеството на трето лице помагач на ответника „Х. К.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Пазарджик, ул. „Ш.“ № 2, представлявано от изпълнителния директор В. Н..

Решението се обжалва изцяло в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от ищеца в производството пред първата инстанция Г. А. С., ЕГН-***** от гр.Пазарджик чрез процесуалния си представител адв. П. П. от АК-Пазарджик, с вх.№ 55 от 02.01.2024г. с доводи за порочност като неправилно като постановено при нарушение на материалния закон, необоснованост и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че съдът не е обсъдил в пълнота твърденията, анализът на доказателствата бил непълен и всестранен, при неправилно възприета фактическа обстановка и достигнал до неправилни крайни изводи.

На първо място се поставя въпроса за доказателствената тежест за установява достоверността на датите на процесния договор за заем, предвид оспорването му от ответник, като съдът неправилно приел, че тази тежест е на страната на ищеца. В тази насока не се споделя съдебната практика, посочена от първоинстанционния съд, на ВКС като неотнотосима. Акцентираща се, че оспорването на датата на договора за заем касаело не просто датата на договора, а неговата валидност, доколкото оспорването било съпроводено с твърдението, че договорът бил подписан от И. Ш. в по-късен момент след като същият вече не е бил изпълнителен директор на ответника „Х. К.“ АД и не е можел валидно да представлява дружеството. Затова жалбоподателят счита, че оспорването на датата и съпровождащото го твърдение, следвало да бъдат разглеждани в своето единство, а не фрагментарно и поотделно, и че разгледани по този начин, същите разкриват, че оспорването всъщност имплицитно включва в себе си възражение за недействителност/висяща относителна в смисъла по чл.301 от ТЗ и чл.42 от ЗЗД/ на договора за заем и касае неговата валидност. Цитира съдебна практика, приложима в случая, според която когато датата има значение за валидността на даден договор, страната която се позовава на него не носи доказателствената тежест за установяване на датата на сключването му, а такава се носи от страната която го оспорва /решение №60256 от 07.03.2022г. по грд.№3590/2020г. на ВКС, 4 гр.отд./ и че в случая доказателствената тежест била на ответното дружество

предвид заявените оспорвания от последния. Твърди се, че съдът при разпределяне на доказателствената тежест е указал на ответника, че в негова тежест е да докаже, че договорът за заем е съставен след освобождаването на И. Ш. като изпълнителен директор на дружеството, поради което в противоречие с така разпределената доказателствена тежест, били изводите на съда, че тежестта на доказване на достоверността на датата в договора за заем е за ищеца, и предвид недоказването съдът приел, че договорът е сключен след прекратяване правомощията на изпълнителния директор /ИД/, което правело първоинстанционното решение, вътрешно противоречиво, немотивирано и неясно. Счита жалбоподателят, че е следвало ответникът да докаже възразението си, че договорът за заем е сключен след освобождаването на Ш. като изпълнителен директор и че такова доказване не е провеждано. Счита, че съдът е игнорирал извършеното от самия него разпределение на доказателствената тежест. На второ място жалбоподателят акцентира, на неправилност на крайния извод на съда, че ищецът не е провел успешно доказване на достоверността на датата на договора за наем. Акцентира се на изявленията на третото лице помагач по делото И. Ш. с признанието, че е подписал договора за заем на датата, посочена в него и то именно като ИД на „Х. К.“ АД, както и че е получил заемната сума и че тя не е върната на заемотателя. Жалбоподателят квалифицира казаното от третото лице помагач като съдебно признание на факт представляващо годно доказателствено средство, поради признаването на неизгоден за подпомагащата страна факт, доколкото третото лице помагач било обвързано от силата на мотивите и признанието му, водещо до уважаване на иска на Г. С. и би довело до завеждане на обратен иск срещу самия него от страна дружеството при значително улеснено доказване на същия. Твърди се, че обстоятелството, че с решение на ОСА, И. Ш. бил освободен от отговорност за дейността му като ИД на дружеството, не правело недопустима или неоснователна евентуална искова претенция за вреди, предявена срещу него и че същата би била успешна при наличие на решение по чл.221 т.10 от ТЗ. Допълва се още, че признатите от И. Ш. факти, се потвърждават лично от ищеца Г. С. в обяснението му по реда на чл.176 от ГПК, макар последните да нямат самостоятелно доказателствено значение, но анализирани в съвкупност с направеното признание и останалите доказателства. Извежда се извода, че ищецът и третото лице помагач са лица подписали процесния договор и изявленията им по фактите по подписването, включително и датата, на която е сторено, напълно съвпадали. Не се възприемат мотивите на съда, че не следвало да се кредитират фактите на страните по договора по подписването на договора, изявленията им относно датата на сключването му, които извод на съда не бил мотивиран нито изложени логични аргументи, както и позоваване на съда на забраната по чл.164 ал.1 т.3 от ГПК за допускане на свидетелски показания по отношение на договора. Според жалбоподателят поведението на съда било в насока, че за него не съществува процесуален ред за доказване на иска си, доколкото съдът отказал да допусне до разпит

свидетели за датата на договора за заем и без възможност да се кредитират признанията на сключилите договора. Акцентираща се, че договорът за заем носи освен подписа на И. Ш., още и печата на дружеството и че след освобождаването ИД няма как да разполага с този печат, с което се аргументира извода, че датата на договора предхожда датата на освобождаване на И. Ш. като ИД на дружеството. Неправилно било прието от съда, че печатът на „Х. К.“ АД е останал у ИД Ш. и след освобождаването му, при липса на възражение в тази насока от насрещната страна и без доказателства. Допълва се, че третото лице-помагач е изложил конкретни твърдения, че заемните суми са били използвани за закупуване на конкретни стоки, необходими за дейността на „Х. К.“ АД в периода месец май-месец юни 2023г., за които били представени фактури и фискални бонове за тяхното заплащане, които доказвали твърденията на И. Ш., както и се потвърждавали от заключението на допълнителната СИЕ от 03.11.2023г., изготвено от в.л.Ц., установило, че закупуваните по фактурите стоки са били своевременно заприхождавани в склада на дружеството, фактурите осчетоводявани, но не заплатени при неотразено плащане нито от каса нито по банковата сметка. Коментира се хронологичния преглед на наличностите в касата за посочения период и липса в касата на свободна наличност от около 8000лв, с които да бъдат разплатени стойностите по стоките, закупени по представените от И. Ш. фактури. Навежда се извод, че плащането на тези стоки от И. Ш. не е ставало със средства взети от касата на дружеството, и в последствие при наличен финансов ресурс са изплащани на Ш. срещу РКО. Посочват се доказателствата въз основа на които се формира този извод, който жалбоподателя акцентира като **единствен**, в смисъл, че представените от И. Ш. фактури са били заплащани със средствата, получени по процесния договор за заем, представляващо самостоятелно основание и аргумент за достоверността на датата върху договора за заем. Признава се факта, че договорът за заем не е бил осчетоводен в счетоводните книги на АД, което не било достатъчно основание за приемане на обратните изводи от съда. Коментира се съдебната практика отнесена към редовно водените счетоводни книги на търговеца и кога могат да служат като доказателство в полза на търговеца, кои са първичните и кои са производните счетоводни документи и какво значение имат. Акцентираща се, че в случая редовността на водените от дружеството търговец счетоводни книги е била опровергана, при съществуваща счетоводна неизрядност на търговеца установено от вещо лице и липсата на отразяване на договора за заем в счетоводните книги, не може да бъде ползвано като аргумент за доказване на неговото антидатиране, с което би се нарушили чл.55 ал.2 от ТЗ и чл.182 от ГПК. Твърди се, че е налице неразбиране на разликата между плащане и осчетоводяване на плащане, като жалбоподателят акцентира, че неосчетоводяването на договорите за заем води реално до постъпване на заемни суми в дружеството, които също не са осчетоводени, и че това създава счетоводна невъзможност за осчетоводяване на разплащания по фактури със заемните суми, защото в

касата липсват осчетоводени средства, макар фактически такива да са налични и затова, всички представени фактури, макар и реално разплатени, са осчетоводени като неплатени. Като вероятна причина за неосчетоводяването на договорите се сочи-укриване на средства от кредитори на АД, вяра в бързото връщане на заемните суми, неналагащо осчетоводяването им, злоупотреба от ИД или счетоводна немарливост и други, навеждащи на извод за неправомерно поведение на АД. Счита, че е налице категорична установеност на свежи парични средства у АД с външен произход, погасяване на задълженията по фактурите на Ш., при липса на достатъчно други средства в дружеството и липса на твърдения от ответника и доказателства за друг „външен“ източник на средствата за погасяване на задълженията по фактурите, водещо на извод за действителност на процесния договор за заем от 10.05.2021г., достоверност на датата и съответно за основателност на предявени иск по чл.240 от ЗЗД, при отчитане на заявеното в договора изявление, че заемната сума е предадена на заемателя при сключването на договора, и който договор служи за разписка за предаването на сумата. Поддържа се, че от момента на предаването на сумата от Г. С. на И. Ш. като ИД на АД, тя е станала собственост на дружеството и последното дължи връщането ѝ. Като без значение е дали тази сума е била осчетоводена и декларирана в АД, което не влияе върху възникналото заемно правоотношение и задължението за връщането ѝ предвид и липсата на спор, че сумата не е върната. Моли да се отмени обжалваното решение и се уважи заявената искова претенция.

Постъпил е писмен отговор по чл.263 от ГПК от ответника „Х. К.“ АД, ЕИК-*****, чрез пълномощника си адв. Г. М. от АК-Пазарджик, в който жалбата се квалифицира като неоснователна. Цитира се съдебна практика в посока на недоказаност от ищеца при условията на пълно и главно доказване, че процесните договори са изготвени и подписани на посочената в тях дата и към момента в който И. Ш. е представлявал „Х. К.“ АД, като задължението за доказване принадлежи на ищеца. Коментира се съдебна практика по въпроса дали трето по смисъла на чл.181 от ГПК юридическо лице, оспорващо издаден от негов бивш законен представител частен диспозитивен документ, с твърдения, че е съставен след прекратяване на представителното правоотношение, но е антидатиран и обвързващ ли е за това ЮЛ посочената в частния документ дата, както и каква е защитата му срещу антидатирането на документи от органен представител с прекратени правомощия и с приетия без възражение доклад на съда по делото, и разпределение на доказателствената тежест, като се акцентира, че в случая двата договора са изготвени не през 2021г., а през 2022г.-в периода след провеждане на Общото събрание на АД /06.04.2022г./ на което И. Ш. е освободен като ИД на АД и вече не е разполагал с представителната власт. Акцентира се на изводите на ССЧЕ за липсва на всякакви осчетоводявания на парични задължения от АД към трети лица за периода за който се твърди, че са били сключени тази договори. Коментират се подробно писмените

доказателства и изводите на ССЧЕ в посока ревизиране на изявленията на И. Ш. относно валидно сключване на процесните договори за заем на посочените в тях дати и липса на доказателства за достоверност на датите, обосноваващи извод на недоказаност на предявените иски. Моли да се потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Няма постъпил писмен отговор на въззивната жалба от третото лице помагач И. И. Ш..

Страните не сочат писмени доказателства по реда на чл.266 от ГПК.

Адв. П.: - Нямам възражение по доклада. Поддържам въззивната жалба. Оспорвам отговора по жалбата. Нямам доказателствени искания във въззивната инстанция.

Адв.М.: - Нямам възражение по доклада. Оспорвам въззивната жалба. Поддържам отговора. Нямам доказателствени искания. Представям списък с разностите.

Трето лице помагач Ш.: Решението на Районния съд не е правилно. Няма да соча нови доказателства.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв. П.: Уважаеми окръжни съдии, моля да уважите жалбата и отмените решението на РС като неправилно и незаконосъобразно. Основният въпрос е по отношение на разпределение на доказателствената тежест, оспорената дата по договора за заем. И първоинстанционният съд и ответникът цитират практика, която считам за неотносима, защото макар там да се вземат предвид представителство след освобождаване на органичния представител като такъв, не се взема предвид спецификата, е по всички онези решения става въпрос за договор за покупко – продажба, тук има договор за заем. Има различие в случая, защото договорът за заем е реален и не се счита за сключен, ако не е предадена сумата по него. Когато се възразява, че договорът не е сключен, съответно не е получена сумата, защото в него пише, че това е станало със сключването му през време когато изпълнителен директор е бил органичния представител И. Ш., то това автоматично и включва в себе си възражението, че или липсва договор, или той е недействителен. При това положение такова правоизключващо възражение не считам, че води

до необходимост на възлагане на доказването му на този който го въвежда. В този смисъл е посоченото от мен решение и на второ място не се взема предвид чл.301 от ТЗ, във връзка с правилото на чл.154 ал.2 от ГПК. Имам предвид, че когато става въпрос за оборима презумпция, каквато е тази на чл.301 от ТЗ, че дори без представителна власт договорът обвързва търговското дружество, то доказателствената тежест за оспорване на тази презумпция е на този който я оспорва, а не на този който представя документа, твърдейки, че има обвързваща сила за юридическото лице. Считам, че доказателствената тежест да се докаже възражението, че след освобождаването на И. Ш. е сключен договорът е била в тежест на другата страна. Моля обърнете внимание на разпределението, което е направил съдът с определението си от 26 май, в което той казва, че в тежест на ответника е да докаже, че договорът за заем е съставен след освобождаването, тоест самият съд така е разпределил доказателствената тежест, а в последствие в решението си приема обратна позиция. Дори да не приемете тези наши възражения в жалбата ни считам, че един пълен обем доказателства беше събран в насока, че в крайна сметка договорът наистина е сключен през време на управлението на И. Ш., той представи доказателства за какво са били употребени заемните суми и те съвпадат като дати, периоди и суми със стоките, които са закупувани по фактурите и фискалните бонове, които са представени от него, а няма логично обяснение от къде са дошли тези пари при наличие на задължение над 500 000 лева на дружеството, за да бъдат закупени така жизнено необходимите стоки за детските градини в Община – Пазарджик за каквото са били насочени те в този пандемичен период, за който говорим. Моля Ви, въпреки всичката тази подробност, да ми дадете възможност за кратка писмена защита, в която да посоча практиката на която се позовавам в крайна сметка и аз.

Адв.М.: Уважаеми окръжни съдии, моля Ви да постановите решение, с което да оставите без уважение въззивната жалба и потвърдите обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Моля за срок за кратки писмени бележки, тъй като сме представили подробен писмен отговор. Настоящото дело е поредица от 7 - 8 дела със същия предмет. Към настоящия момент има едно приключило и има решение на ОС. Останалите са в процес на обжалване и се чака решение по тях на Районен съд. Не споделям извода на процесуалния представител на ищеца, че счетоводно било явно, че парите,

които са теглени като заем са отишли за погасяване задължение на дружеството и краткият преглед на фактологията ще покаже, че няма как това да е така, тъй като за този период дружеството си е разполагало и си е обслужило задълженията, които е имало за същия този период. Представени са фактури от третото лице помагач, които са осчетоводени като неплатени, но те са платени, защото към тях има прикрепени касови бонове от преди година от преди казуса, преди договора за заем който се твърди. Тези пари, които са теглени няма как да са отишли за погасяване на стари задължения, които са платени, я няма и данни, че с тях са платени задължения на дружеството в относимия период. Моля в полза на доверителя ми да бъдат присъдени направени разноси по делото, съобразно списъка с разноските.

Трето лице помагач Ш.: Реално договорът е сключен между мен и Г. С. за сумата, която е упомената в договора. Договорът е сключен по времето, когато аз бях представляващ на 10.5.2021г., това беше периодът след Коронавирусът, когато финансовото състояние беше доста затормозено. Ние по принцип работим със стоково кредитиране, производители и доставчици ни предоставят стоките напред, ние ги реализираме и след тяхната реализацията в рамките на месец или повече се извършва разплащане. С промяната на икономическата ситуация не само в страната, но и в целия свят много от тях започнаха да изпитват затруднение в дейността си и се наложи да се разплащат в момента на получаване всички доставки. Тъй като имаха забавяне на плащанията към нас от страна на Община - Пазарджик и Община Септември ние изпитахме затруднение с финансовия ресурс, с който разполагахме, и това наложи за да изпълним нашата поръчка, ние снабдявахме в този период всички детски градини на територията на областта и не можехме да си позволим лукса да не доставим стоки и да оставим децата гладни. Търсихме вариант да излезем от тази ситуация. Затова сме решили въпроса с привличане на такива допълнителни финансови средства. Тази сума, която сме я ползвали като временен финансов ресурс е използвана изключително за доставка на хранителни точно за този период, за който е сключен договорът, в потвърждение на което аз съм представил опис на фактури, като тези фактури притежават фискален бон към датата и към периода, в който е ползван този кредит. Няма как аз да сключа договор след като аз не съм бил там и за какво ще ми бъдат тези средства ,след като нямам такава дейност.

Съдът счете делото за разяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА срок за представяне на писмени бележки - за жалбоподателя до 29.03.2024г., включително и за ответника до 02.04.2024г., включително, с препис за противната страна.

ОБЯВЯВА устните състезания за приключили.

ОБЯВИ, че ще се произнесе със съдебен акт в законния едномесечен срок – до 27.4.2024г..

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10.34 часа.

Председател: _____

Секретар: _____